

Franz Omcke

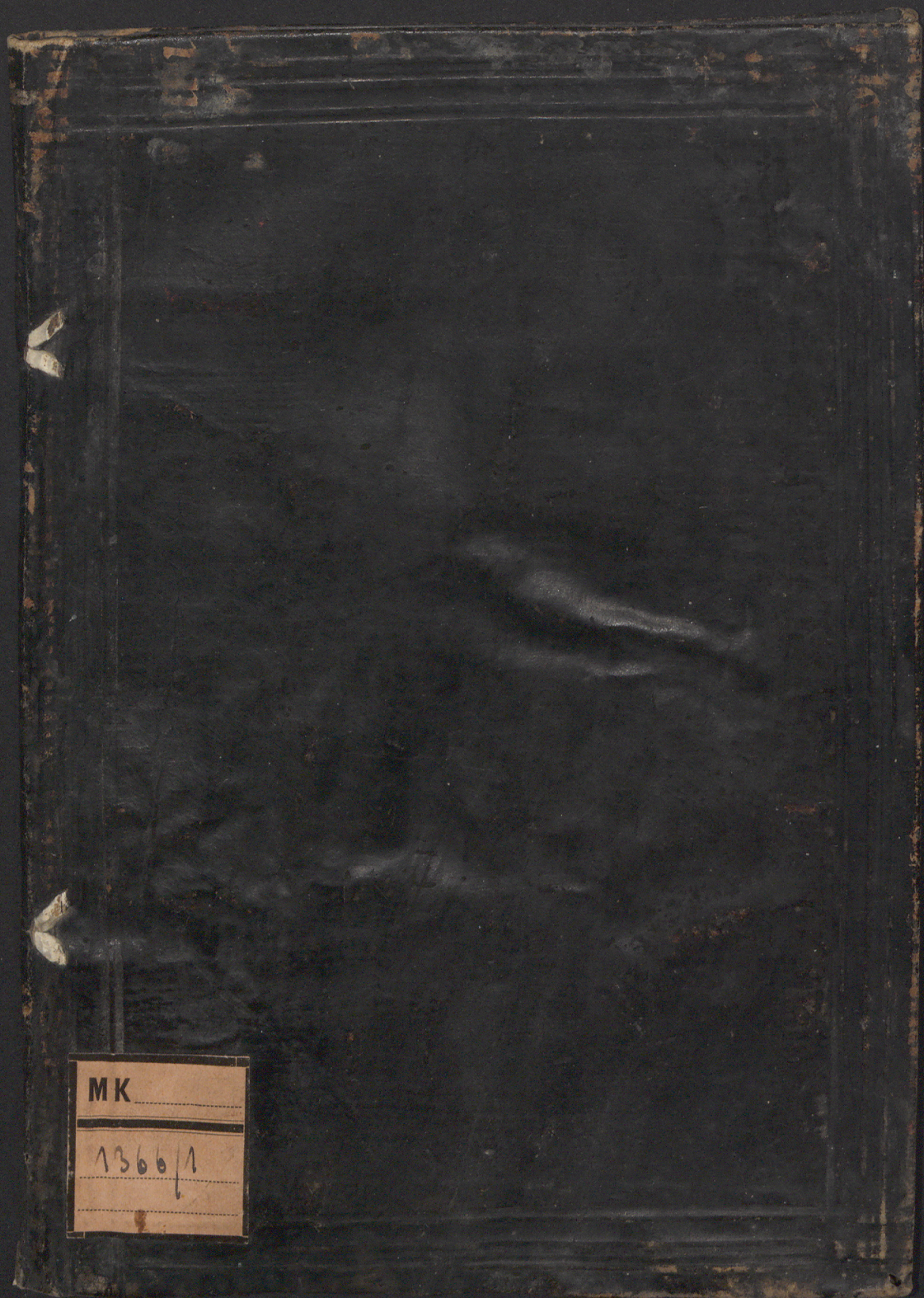
LACRYMAE || ILLVSTRISSIMI PRIN=||CIPIS AC DOMINI DN.|| CHRISTOFERI
DVCIS MEGAPO=||LENSIS etc. AD TVMVLVM ... || Dominae DOROTHEAE sereniß:
DA=||NORVM regis FRIDERICI primi || filiae etc. Coniugis suae carißimae.|| Item ||
QVERELAE || ILLVSTRISSIMORVM || PRINCIPVM AC DOMINORVM DN.
IO=||ANNIS ALBERTI, DN. VLRICI, DN. CAROLI,|| fratrum, et Dn. IOANNIS, ae
SIGISMVNDI AV-||GVSTI, Ducis Ioannis Alberti FF. Ducum Megapolensium:|| et
Dn. IOHANNIS FRIDERICI Ducis Luneburgensis,|| ... Scriptae || A || M.
FRANCISCO OMICHIO SCHOLAE || Gustrouiensis Praeceptore.||

Rostock: Lucius, Jakob d.Ä., 1576

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1785947923>

Druck Freier Zugang

MK
1366/1

80

mx - 1366 / 1. ¹⁴²

Universitäts-
Bibliothek
Rostock

LACRYMÆ
ILLVSTRISSIMI PRIN-
CIPIS AC DOMINI DN.
CHRISTOFERI DVCIS MEGAPO-
LENSIS &c. AD TVMVLVM ILLVSTRISSI-
mæ Domine DOROTHEÆ sereniss: DA-
NORV Mregis FRIDERICI primi
filie &c. Coniugis suæ carissimæ.

Item

QVERELÆ
ILLVSTRISSIMORVM
PRINCIPVM AC DOMINORVM DN. IO-
ANNIS ALBERTI, DN. VLRICI, DN. CAROLI,
fratrum, & Dn. IOANNIS, ac Dn. SIGISMVNDI AF-
GVSTI, Ducis Ioannis Alberti FF. Ducum Megapolensium:
& Dn. IOHANNIS FRIDERICI Ducis Luneburgensis,
quibus vltimum pietatis officium defunctæ DORO-
THEÆ, & fratrum mæsto eius marito ani-
mum declarare voluerunt,

Scripta

A

M. FRANCISCO OMICHIO SCHOLAE
Gustrouiensis Præceptore.

ROSTOCHII

EXCVDEBAT IACOBVS LVCIVS
Anno M. D. LXXVI.

LACRYMÆ
ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS
CHRISTOFERI, AD CONIVGIS
CARISS: TVMVLVM.

 Iccine discedis? sic ô dulcissima con-
iux
Occidis, ante tuum funere mersa di-
em?

Nec tua te pietas, nec clarū nomen auo-
Adiuuat, aut casto iuncta pudore fides? (rum
O duræ leges, ô dura potentia fati,

Humanum finitis quæ nihil esse diu.
Ab vtinam comitem tibi me mala Parca dedisset,
DOROTHEA, ô animæ portio magna mea
Vt, veluti nostris par gratia sensibus hæsit,
Vnaq; mens nobis, vnaq; cura fuit:

Sic simul amborum fieret commune sepulchrum
Ossibus, ac tegeret flebilis vrna duos,
Nam mihi vita dolor nunc est, te morte perempta

O THEODORA oculis carior ipsa meis.
Iam mihi cuncta simul perierunt gaudia tecum,
Quæ tuus in vita dulcis alebat amor.

Nulla mihi restant solatia, nulla voluptas,
Non mihi nocte venit, non mihi luce quies.

A 2

Et

Et si confecto lacrymis mihi forsan amaris
 Clauserit illapsus lumina fessa sopor,
 Te mihi per somnos volitans adducit imago,
 Tuq; videre meum pone cubare latus.
 Sed cum per gelidos extendo brachia lectos
 Vt presem manibus te, velut ante, meis,
 Excutor somnis & cum spem sentio falsam,
 Nec quicquam lacrymis imbuo strata meis.
 Ergo velut dolet Halcyone Ceyca peremptum,
 Atq; suam Tereus Carmine mæret Itim,
 Ac veluti viduus lugubri gutture turtur
 Interni gemitus tristia signa mouet,
 Ille pedem in viridi castum nunquam arbore ponit,
 Nec nisi turbatas vnguibus haurit aquas,
 Et misera ingenti ducit suspiria luctu,
 Obq; suæ sociæ funera triste gemit:
 Sic ego præreptos animo meditabor amores,
 Atq; absens, præsens quod nequit esse, petam.
 Dumq; mihi fragilis vitæ conceditur vsus
 Deflebo exequias ô THEODORA tuas.
 Nec mihi nepenthes luctus obliuia tanti
 Adducet, curas discutietue meas.
 Nec licet epotem torpentis flumina Lethes,
 DOROTHEÆ potero non meminisse meæ.
 Plura loqui prohibent lacrymæ quibus ora rigantur
 Candida, quas tristes in tua busta damus.
 Ergo

Ergo vale æternum, placidè & precor ossa quiescant,
Nec bustis oneri terra sit illa tuis.
Donec in hac ipsa renouata carne resurgas,
Concinet extremum cum tuba clara diem.
Interea mecum tua dulcis imago manebit,
Nec prius ex memori pectore cedit amor.
Salue iterumq; vale coniux carissima, salue
Ab THEODORA iterum, perpetuumq; vale.

MANIBVS BEATIS

DOROTHEAE ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS
Christoferi F. S. conjugis carissima

IOANNES ALBERTVS
D. M.

Ripit è medio iustum DEVS ante rui-
nam
Horrida ne videat tela futura malis,
Inq; sui regni cœlestia templa reponit,
Quos fidos puro nouit amore sibi.
Illius eduxit sic Lothum dextera flammis,
Fulmine cum posuit tacta GOMORRHA caput.
Sic THEODORA etiam te nunc ex mole malorū,
Ad sua collegit regna beata poli,
Fatalem mundi cladem ne viua videres,
Aut toties lesi iusta flagella Patris.

A 3

Non

Non igitur lacrymis tua sunt decoranda tenellis
Funera, nam viuit Spiritus arce poli.
Et licet exigua corpus condatur in urna,
Atq; cinis fiat quod fuit ante cinis:
Attamen vt radijs vastum Sol aureus orbem
Replet, & in caelo lucida signa micant:
Sic rediuiua iterum Christi cum buccina clanger
Vltima, lucentis syderis instar eris.
Interea veluti claro mens Aethere viuit,
Sic tua in hoc tumulto molliter ossa cubent.

AD SEPVLCHRVM

DOROTHEAE ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS
& F. S. carissimi D. CHRISTOFERI
coniugis dulcissima

VLRICVS D. G. D. M.

Ita quid est hominis nisi tristis & agra vo-
luptas
Nil nisi dulce malum, nil nisi triste bonum.
Quid genus, aut proavi? quid regia stemmata prosunt?
Quid sumus ab miseri? fabula, terra, nihil.
Nascimur in lacrymis, vitam finimus in illis,
Et cito praetereunt ceu leuis vmbra dies.
Cur igitur mortem fugimus, quae meta malorum est
Vltima, principium dulce salutis habens,

Quis

Quis fugiat patriam miser exsul? patria cœlum,
 Exilium in terra est: hîc mare, portus i bi.
 Ergo beat nobis fatum rapuisse quod optat,
 Atq; illos seruat, quos necuisse putat.
 Hæc animo cum subtristi THEODORA reuoluo,
 Tunc tua nos torquent tristia busta minus,
 Morti etenim iam soluisti commune tributum,
 Nil in te vltius iuris habere nequit,
 Sic inuenisti finem, portumq; malorum,
 Viuit & optatis vmbra beata locis.
 Salue ergo æternum, salue THEODORA valeq;
 Quæq; dedit Christus gaudia leta cape.

CAROLVS D. G. D. M.

Os etiam lacrymis testamur & ore dolo-
 rem,
 Saucia quem tanto vulnere corda ge-
 runt.
 Sed quia magna manent iustorum præmia manes,
 Et posita est meritis gratia certa suis
 Te quoq; non dubium est mistam felicibus vmbis,
 Nec nostris lacrymis iam nec egere prece.
 Atq; animas inter sanctas super æthera vectam,
 Cum Christo vera prosperitate frui.
 Ergo vale, & positum requiescat corpus in vrna
 Dum canat extremum buccina clara diem.

IOAN.

IOHANNES D. G. ILLVSTRISS.
PRINCIPIS IOHANNIS ALBERTI F.

Orrida iam rerum facies, & tristis imago
Vndiq; constricto sæuit adusta gelu,
Amisissiq; dolens spoliati floribus horti,
Nec suus est herbis qui fuit ante vigor.
Nullus honor, nulla est neglectis gratia pratis
Omnia Rypheo frigore strinxit hyems.
Credibile est hominum ducentes fila sorores
Tempore tam tristi te voluisse mori.
Quo magis ostendant cunctarum semina rerum
Mæsta sub interitum condoluisse tuum.
Ast ego non simili luctu tua busta rigabo,
Vt syluæ, aut veri nescia turba DE I.
Nam licet in tumultu tua putrida membra quiescant
Cedat & in cineres quod cinis ante fuit:
Vera tamen restant raptæ solatia vitæ,
Gloriaq; æterno non moritura die.
Et ceu vere nouo recipit sua gramina campus,
Induit & virides sylua renata comas:
Atq; uti flaua Ceres brumalibus abdita terris
In lucem profert semina læta nouam:
Sic quoq; cælestis, depulsa morte, Creator,
Eriget in vitam membra sepulta nouam.
Teq; iterum superas viam reuocabit in auras
Et dabit Ætherei regna beata poli.

Inte.

*Interea requie placidoq; sopore fruaris
Terraq; nec cineres nec premat ossa grauis.*

SIGISMUNDVS AVGVSTVS D.G.
Iohannis Alberti F.

*Bosculus vt redolet nitidis pulcherrimus
hortis*

*Vix tamen hunc biduum fragor odorq;
manent,*

Vtq; cito violæ prima moriuntur in herba,

Candida nec toto lilia mense nitent,

Aut veluti nebulae, surgens & in aëre fumus

Soluitur, & pereunt sole tepente niues:

Sic quoq; vita leui momento extinguitur, & nos

Nil nisi viuendo puluis & vmbra sumus.

Mors properat, fuga nulla patet, commune tributum

Soluere natura iure tenetur homo.

Sed tamen in Christo (monet vt sententia Pauli)

Excellens lucrum qui moriuntur habent.

Nam subito ad veram penetrant per funera vitam,

Et gaudent summum concelebrare DEVM.

Viuis in hoc numero dulcis THEODORA piorum

Et tua nunc omni vita dolore caret.

Semper enim solida Christum pietate colebas

Hic tibi languenti dulce lenamen erat.

B

Ergo

*Ergo vale, & capiant nunc ossa sepulta quietem,
Ultima dum summum finiat hora diem.*

IOHANNES FRIDERICVS
D. G. DVX LVNEBVRGENSIS.

E*Vnera si tristes lachrymas, luctumq; meren-*
tur

Et licet extinctos flere, dolere, pios,
Tu merito iam nostro esses dignissima
luctu,

Quæ miserè ante diem funere rapta iaces.
Sed quia post fatum lachrymæ funduntur inanes,
Nec curat luctus mens pia iuncta DEO:
Ipse tuum tali decorabo carmine bustum,
Quod referet gemitus marmore signa mei.

Clara bonis animi, virtute insignis, & illa
Prædita, quæ miseros ducit ad astra fide,
Hic THE Odora iacet magni ducis inclyta coniux
Christoferi, ante suum funere mersa diem.

Ambo vixerunt animis concordibus, ambos
Vnus amore iunxit, iunxit & vna fides.

Sed vix dimidium lustrum bene iuncta marito
Iuit in amplexibus Christe adamata tuos.
Corpus in hoc tumulo voluit sepelire, supremum
Officium præstans ELIsabetha soror.

VALEDICTIO ET RES-
PONSVM DOROTHEÆ AD MA-
ritum Carissimum, ac reliquos principes & nobiles,
qui sua presentia funeris deductionem ornarunt.

Utrouque lachrymis nostram charissime
coniunx

Impedias toties nomina nostra vocas?
Quid mihi tot gemitus? non hæc mea funera
poscunt.

Quo dolor impellit? quæ tibi verba cadūt
Desine. Quas tribuis vires, quæ numina sorti
Obruat arbitrijs hæc quasi cuncta suis.
Tunc DEVM stabili firmatas ordine leges
Credideris certam deficere ante diem?
Cum semel Æthereum hinc raptæ mittuntur in orbem
Terrenasq; animæ deseruere domos:
Omne iter ad vestras manet irremeabile sedes,
Durius & clausæ stant adamante viæ,
Corpora nec poterunt defuncta redire prius, quam
Vltima iudicij venerit hora sui.
Pone tuos igitur luctus, animoq; reuolue
Quam sit homo fragili conditione satus.
Prima dies fletus, media est labor, vltima mors est,
Flebilis est ortus, flebilis interitus.
Ille sed ô nimium felix, nimiumq; beatus
Quem subito Omnipotens ad sua regna vocat.

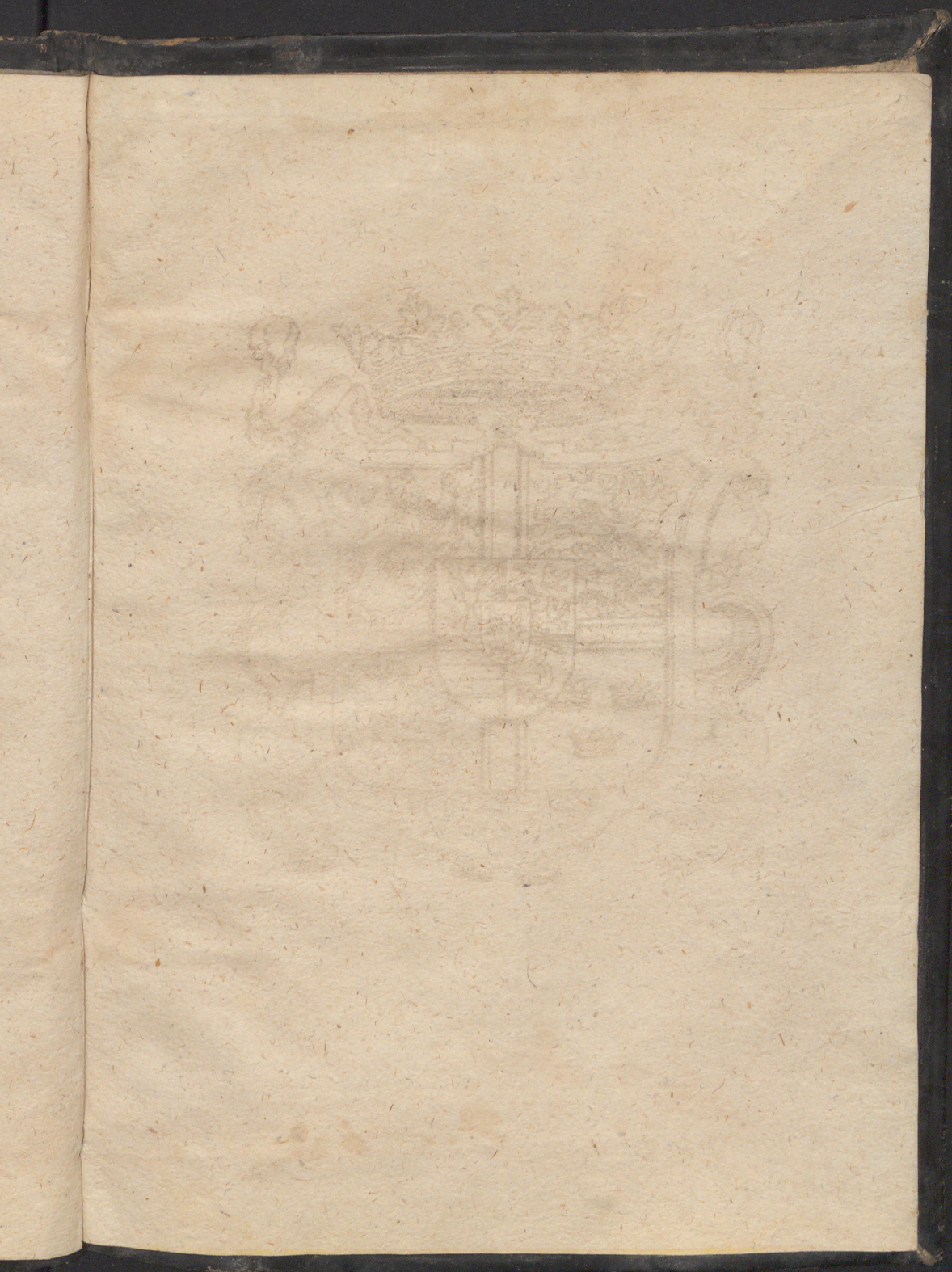
Chare marite tuos igitur nunc comprime luctus
Nam mihi mors lucrum est principiumq̃ boni.
Non me tergemini canis indignantia monstra
Terrent, nec stygias hynre secamus aquas.
Saxa, rotæ, scopuli, fugientia flumina, vultur:
Tale nihil noster lætior orbis habet.
Sed requies hic summa pijs & summa voluptas
Vitaq̃ perpetuis accumulata bonis.
Chare marite tuos igitur nunc comprime luctus
Et mea te moueant tristia busta minus.
Scit Pater omnipotens qui nos coniunxit amantes,
Et sociam thalamo me dedit ipse tuo.
Quam tecum optarim longam consumere vitam
Atq̃ tuam multa prole beare domum.
Sed superis aliter visum: diuina voluntas
Me tecum vltcrius non superesse sinit.
Ipsius ergo iterum donec nos gratia iungat
Perpetuum salue, perpetuumq̃ vale.
Nec te venturi ledant contagia secli.
Nec mala quæ præsens plurima tempus habet.
Tuq̃ Alberte vale, valeat cum coniuge proles,
Crescat & in magni munia magna patris.
Atq̃ tibi veniat non inuidiosa senectus,
Et Pylj numeres tempora læta senis.
Tuq̃ pater patrie multa dignissime laude,
VL RICE affinis viue valeq̃ precor.

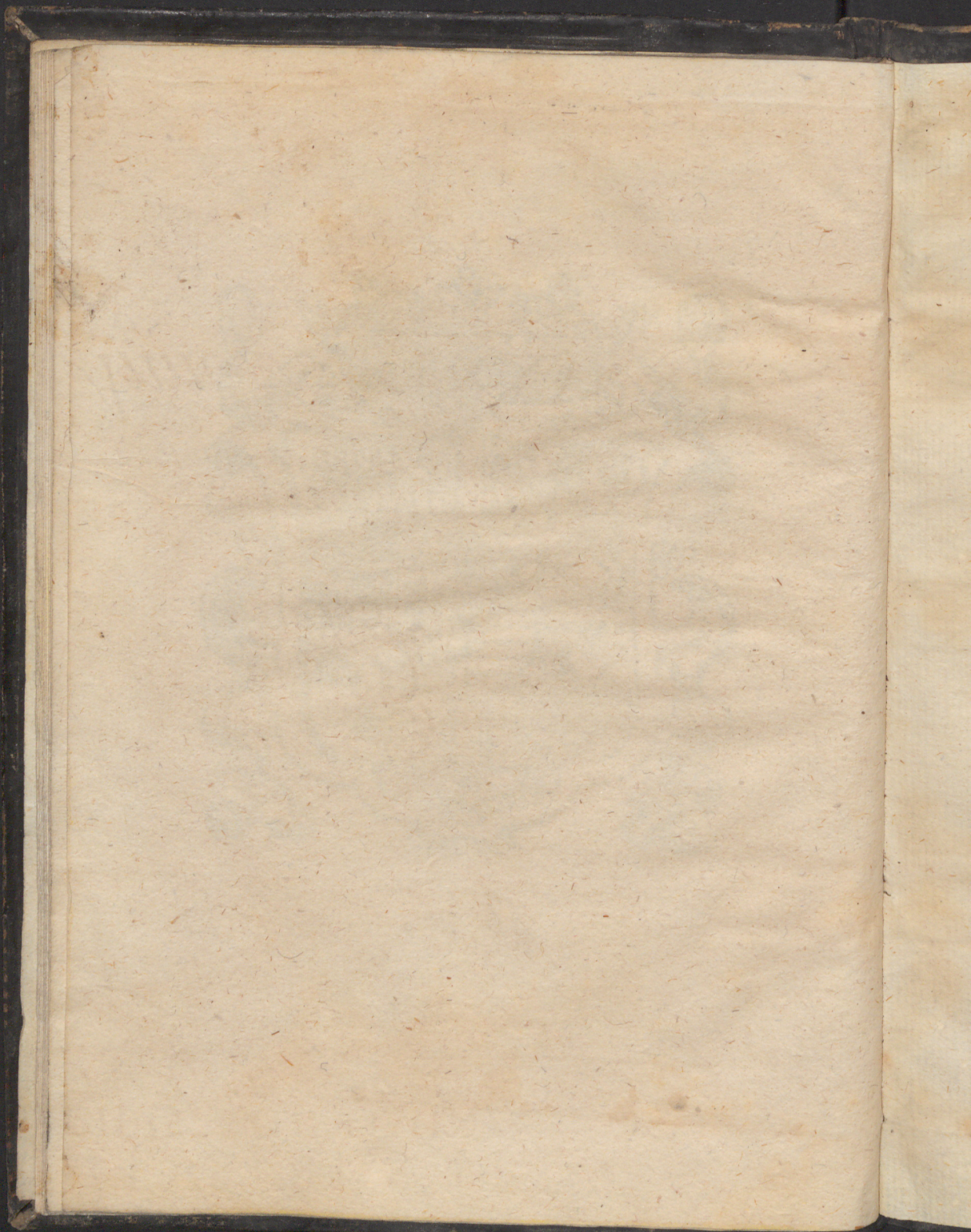
Nesto.

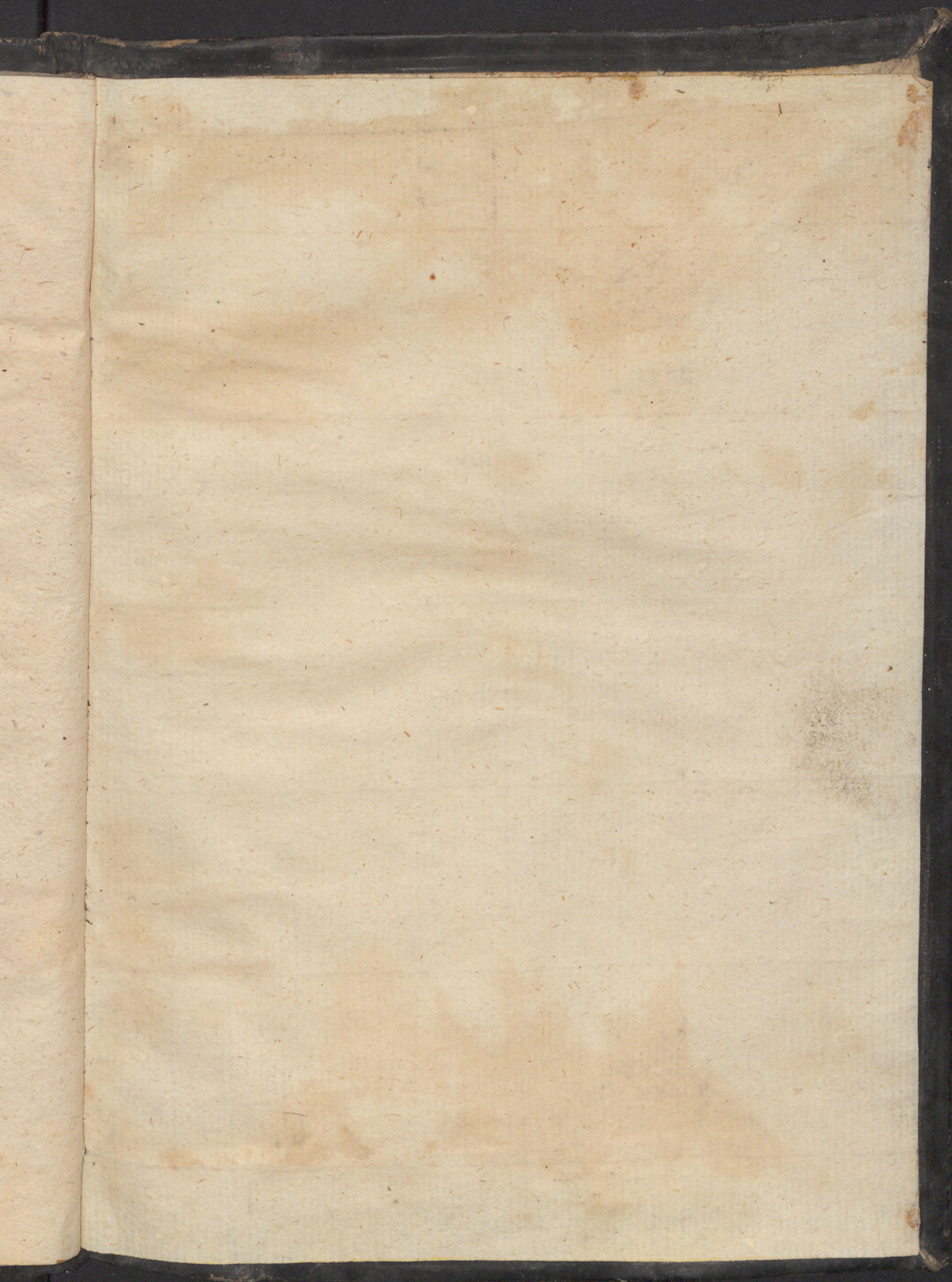
Nestoreosq; tibi cum prosperitate Metelli
Opto dies, & post vltima fata polum,
Tuq; Soror dilecta vale, viduumq; maritum
Queso meum cari pignoris instar babe.
Vos etiam procures, & nigra veste caterua
Nobilium, funus concomitata meum,
Grata mihi vestra est pietas & signa fauoris,
Quiq; datur tumulis exequialis honor.
At mea sit vobis monitrix hac vrnula, quod sors
Que nostra est hodie, cras fore vestra queat.
Discite maturè reuereri numina Diuum
Ne vos incautos opprimat atra dies,
Totaq; perpetuo sic vestra inseruiat vni
Vita D E O, mors vt sit preciosa D E O.
Plura loqui prohibet, reuocans me ad calica Christus
Gaudia, nunc ergo munde maligne vale.
Tuq; Ducum, Procerumq; vale reuerenda corona
Et si vis mecum viuere disce mori.

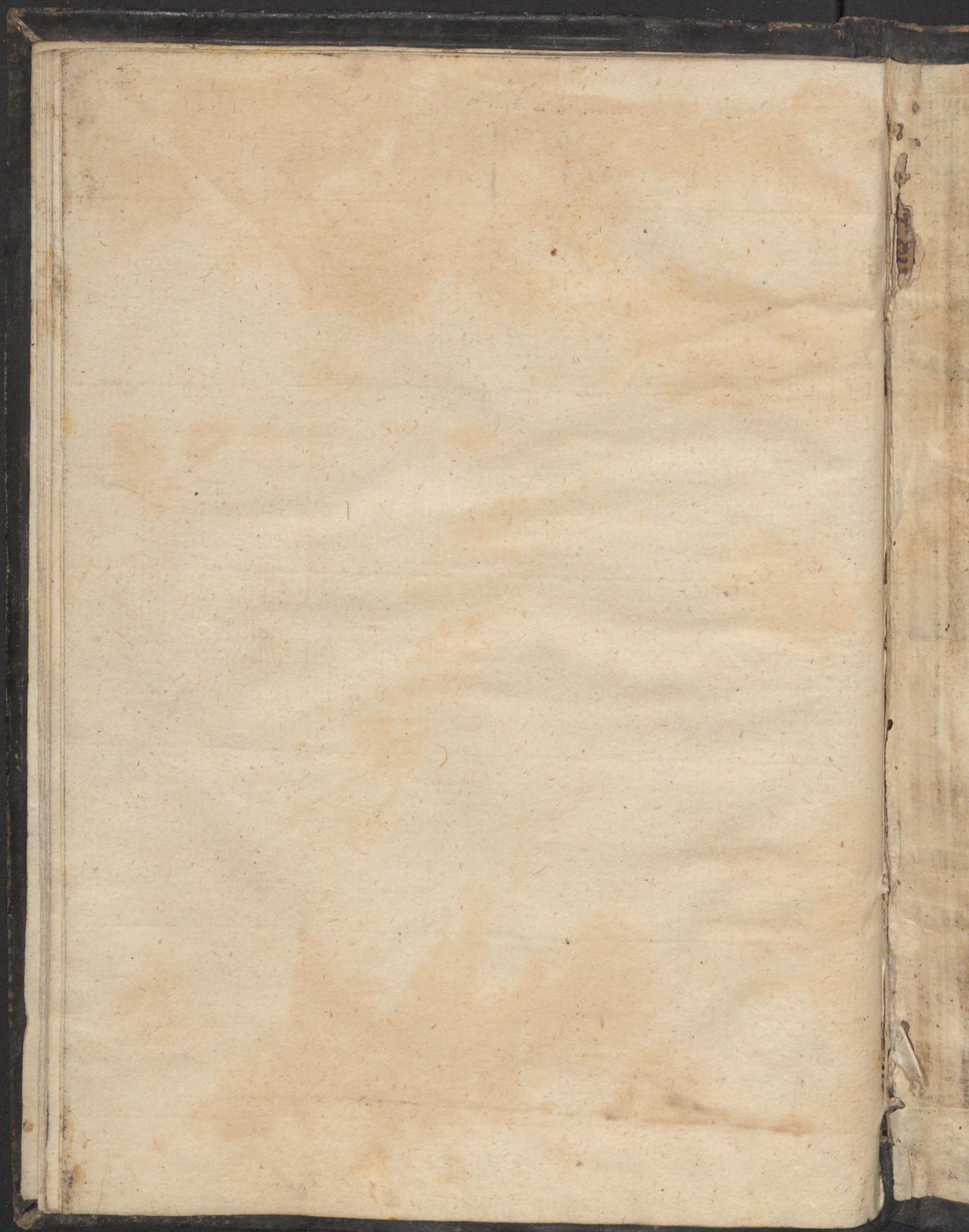
F I N I S

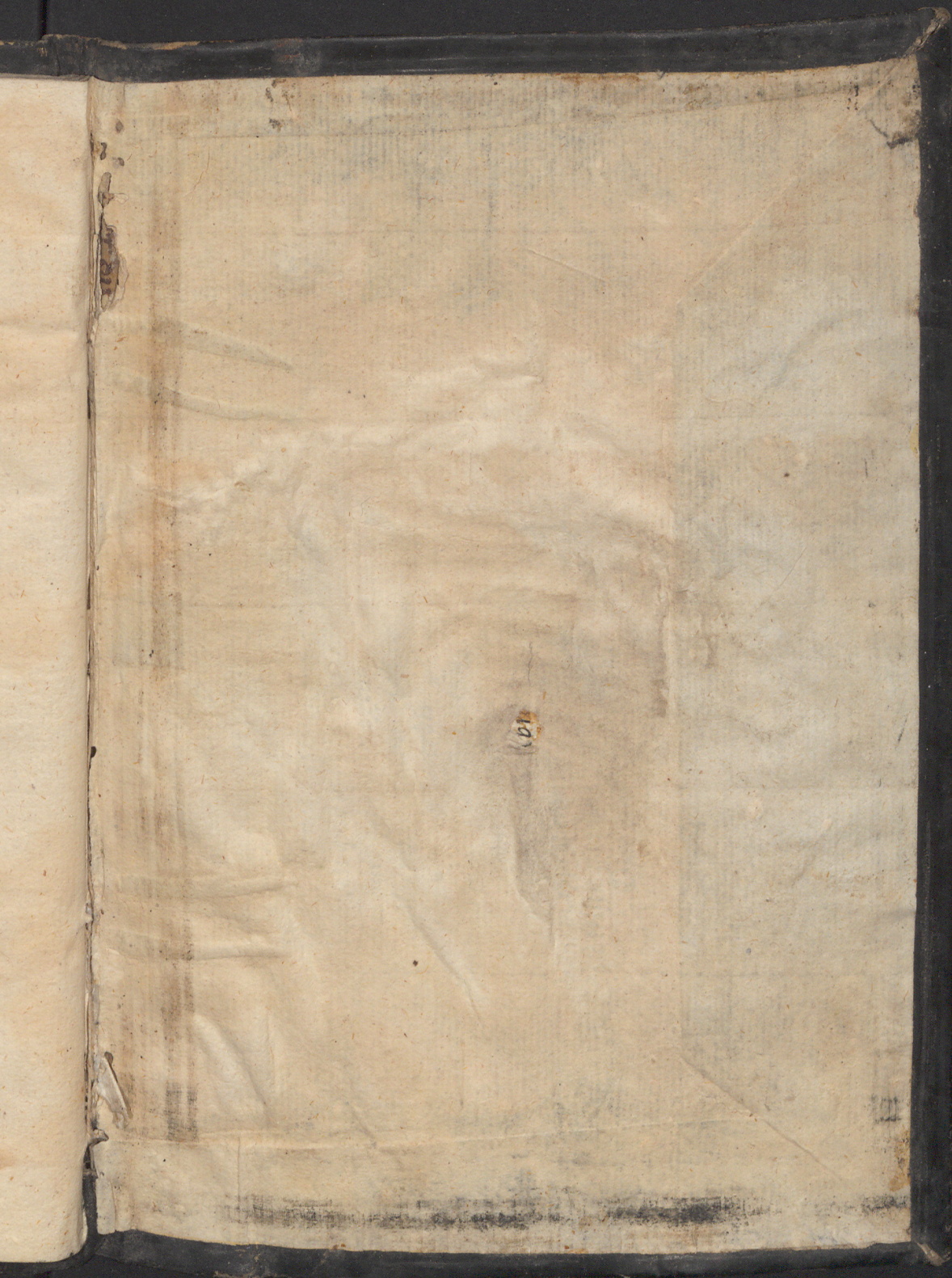

Quis fugiat patriam miser exsul? patria cœlum,
Exilium in terra est: hîc mare, portus i bi.
Ergo beat nobis fatum rapuisse quod optat,
Atq; illos seruat, quos necuisse putat.
Hæc animo cum subtristi THEODORA
Tunc tua nos torquent tristia busta minus
Morti etenim iam soluisti commune tribut
Nil in te ulterius iuris habere nequit
Sic inuenisti finem, portumq; malorum
Viuit & optatis vmbra beata loci
Salue ergo æternum, salue TH
Quæq; dedit Christus gaudi

CAROLVS

Os etiam l
Saucia
vulnere corda ge

Sed quia magna
Et posita
Te quoq; nor
Nec
Atq; av
Ex
am præmia manes,
cia certa suis
tam felicibus vmbreis,
iam nec egere prece.
tas super æthera vectam,
a prosperitate frui.
tum requiescat corpus in vrna
extremum buccina clara diem.

IOAN.

